

Samtale med den Mand, der paa Krigsministerens Vegne var tilstede i Telegrafbureauet her i Kjøbenhavn. Jeg meddeelte ham de almindelige Betragtninger, der efter min Opfattelse maatte have været medvirkende til Generalcommandoens Beslutning, og jeg fremhævede tillige den Betænkelighed, der var opstaaet hos mig. Jeg fik som Dplysning tilbage, at det gjorte Skridt var kommet Krigsministeren aldeles uventet. Han havde først i det sidste Øieblik faaet Kundskab derom, og han meente da, at der nu ikke var Tidere derved at gjøre. Imidlertid blev den Beslutning, jeg havde taget om at begive mig til Korsør, forandret derved, at Skibet, der skulde gaae derhen, havde faaet Ordre til at gaae til Flensborg, og jeg troede under disse Omstændigheder ikke at kunne forsvare at forandre Ordren, naagtet jeg vel havde forudsæet, at hiin Begivenhed vilde gjøre et dybt Indtryk i Hovedstaden, om jeg end ikke forestillede mig den nærmere Beskaffenhed af dette Indtryk. Jeg maatte da, da jeg troer om mig selv, at jeg under temmelig vanskelige Forhold kan bevare min Koldblodighed, ansee det rigtigt at gaae med Skibet til Flensborg. Paa Veien fra Sønderborg til Flensborg — det var altsaa Torsdag Formiddag — gjorde jeg Udcast til Proklamationen. Vi ankom opad Formiddagen til Flensborg, og jeg havde der en Samtale med de Meza; men det var kun ganske faa Minuter, jeg turde berøve ham af hans Tid. Jeg fandt ham at være ganske den Samme; jeg fandt hos ham ganske den samme Klædebragt, jeg fandt hos ham det samme trofaste Haandtryk, det samme rolige Blik og den samme koldblodige Holdning, der ellers findes hos denne Mand. Jeg forelagde ham Udcastet til den paatænkte Proklamation til Armeen, og han havde ikke Noget at bemærke ved den. Jeg gjorde ham enkelte andre Spørgsmaal, men Tiden trængte, og jeg kunde naturligtvis efter min hele Opfattelse ikke finde Dieblikket stiftet til at æfle nogen hyderligere Forklaring af ham. Jeg begav mig dernæst til Stabschefen, som jeg ligeledes fandt var aldeles uforandret, den

Samme, som jeg havde seet ham noget tidligere i Byen Slesvig. Armeen var i fuld Retraite; Flensborg var fuld af Militære. Ogsaa med ham var det kun ganske faa Ord, jeg veglede; det var egentlig mere den hele Tilstand, hvori disse indflydelsesrige Personer befandt sig, der for mig havde Interesse. Jeg begav mig dernæst til Telegrafkontoret, telegraferede den paatænkte Proklamation til Armeen til Krigsministeren og spurgte, om han havde Noget at erindre imod Udcastet, idet jeg udbad mig hans Besvarelse deraf til Sønderborg ad telegrafisk Bet, hvorefter jeg med Dampskibet vendte tilbage til Sønderborg, ankom der Kl. 4, havde Audients hos Kongen og forelagde Allerhøiøisamme Proklamationen. Proklamationen, der er bleven trykt, er uforandret saaledes, som jeg havde udarbejdet den. Hans Majestæt Kongen havde forskellige Bemærkninger og Erindringer at gjøre imod den i den Skikkelse, hvori den forelaa. Han erklærede sig saaledes imod det Udtryk, at Landet ligger aabent for Fjenden, og da jeg saa foreslog at forandre „Landet“ til „Halvøen“, meente han, at dette Udtryk heller ikke var passende, da vi havde faste Stillinger paa Halvøen, og vi derved kunde holde Fjenden tilbage, ja endogsaa turde fastholde Haabet om maaskee at drive ham ud. Der skete saaledes forskellige Forandringer i det oprindelige Udcast overensstemmende med denne min Samtale med Kongen. Svaret fra Krigsministeren var imidlertid ikke ankommet til Sønderborg; „Slesvig“ laa færdigt, og jeg gik dermed samme Aften, og kom Søndag Morgen tidlig til Korsør. Ved min Ankomst der finder jeg paa Banegaarden Proklamationen trykt med Hs. Majestæt Kongens Underskrift og min Kontrafsignatur. Sagen var den, at der var indløbet en Misforstaaelse i Krigsministeriet; man havde antaget, at Proklamationen i den foreliggende Skikkelse havde faaet Hs. Majestæt Kongens Approbation, hvorom den telegrafiske Depesche ikke indeholdt Noget, og tillige, at det var min Mening at kontrafsignere den. Det laa imidlertid aldeles udenfor min